

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№144

листопад 2017

ГОЛОС НАДІЇ

Місійні конгреси
с. 3

Історія Мишівської громади
с. 4-5

Чудеса Божі в Торчині
с. 6

Унікальний досвід на Сході
с. 7

Книга, на яку чекали
с. 7

За що дякувати Богу с. 2

Емілія Кричфалушій

За що дякувати Богу?

29 жовтня в місті Тячеві відбулося районне свято подяки, яке включало не тільки урочистий концерт, а й багато інших заходів: виставку здоров'я, благодійний ярмарок солодошів, «турнік-рятівник», на яких зібрали кошти для лікування пастора Вільхового Руслана. Також було представлено такі місцеві церковні проекти, як молодіжне арт-кафе «Піт-стоп», сімейне кафе «Dream house», клуб слідопитів, виставка продуктів здорового харчування магазину «Дари Едему», магазин духовної літератури «Вічний скарб», ігри та

розваги для дітей, молитовний стіл та насичена концертна програма. Ось власне таке „дякую“ тячівчани висловили Богові.

Подяка за батьків, дружину, здоров'я, врожай, життя - один за одним висловлювали свою вдячність присутні. Адже подяка - це не просто слова, це стан душі і стиль життя. Один із організаторів заходу, Дарія Шевчук, розповідає, що головною метою концерту було навчити глядачів дякувати Богу на різних етапах життя і у всіх обставинах. Життя людини складається з чотирьох основних

етапів: дитинство, молодість, зрілість і старість. Тому з особливою подякою дебютував адвентистський дитячий хор Тячівщини. Діти навипередки розказували те, за що вони вдячні Богу, згадуючи про всі дрібниці. Адже важливо навчитися дякувати ще в дитячому віці. Перейняли ініціативу від дітей учасники молодіжного хору, висловлюючи свою подяку Богу за перспективи та мрії, які Бог готовий втілювати у їхньому житті.

Зрілий вік - це стабільність та процес набуття досвіду. А от за що дякувати в старості, коли найкращі роки життя вже позаду, майбутнє коротке, а теперішнє хворобливе та важке? На це питання слухачі отримали відповідь у музичному творі: „За все Тобі я дякую, Ісусе дорогий, що Ти в годину всякую живеш в душі моїй...“ Тож, хоч святковий день видався дощовитим, це не стало на заваді щирим словам подяки.

Місійні конгреси

Віктор Власюк

Дротинці

Що може бути краще за те, коли брати і сестри об'єднуються для служіння Богу? 18 листопада в невеликій громаді Закарпатської області відбулося місіонерське служіння. Брати і сестри з Виноградова, Підвиноградова, Ільниці, Дротинців мали можливість чути нові та свіжі місіонерські досвіди на ранковому служінні. Про те, як робота Божа звершується на Мадагаскарі, розповідав Іван Філіп, про відкриття школи в с. Ільниця розповів Іван Капітан, як проходить програма в с. Онок поділився досвідом Сергій Чінко, які можливості відкрилися в Дротинцях в рамках «Р 500» розповів місцевий служитель Семен Білак. За словами останнього, люди по-іншому відгукувалися, коли після ранкового служіння місіонери пішли з дому в дім. Якщо раніше люди брали літературу з острахом, то цього разу вони були більш відкритими і гостинними. Не зважаючи на те, що день виявився похмурий і не приїхало багато людей, в учасників конгресу залишився гарний і піднесений настрій, адже вони відчували в цей день, як Дух Святий використовує їх у служінні.

Василь Мурга

Великий Бичків

Особливою подією в житті громади Адвентистів сьомого дня села Великий Бичків став місійний конгрес, що відбувся в суботу 11 листопада 2017 року.

Відразу хочеться сказати, що вранці в той день ні прогноз погоди, ані самі погодні умови не були втішними: рясний дощ, всюди темні й густі хмари погрожували реально перешкодити нашій справі.

Учасниками конгресу стали гості, брати і сестри з навколишніх громад Тячівського та Рахівського районів: Бедевлі та Тересви, Грушева та Верхнього Водяного, Кобилецької Поляни та Рахова.

Ранкове богослужіння пройшло в приємній духовній атмосфері, в слуханні проповіді пастора Московчука О. Г., музичних виступів та в особливих молитвах про те, щоб Господь зупинив дощ.

Наприкінці служіння пастор Мурга В. М. розділив учасників по територіях для практичної місійної діяльності, після чого запросив усіх присутніх до молитви і щедро накритих столів. Відразу після обіду учасники конгресу розійшлися по вулицях селища з газетами «Вічний скарб» та іншою духовною літературою, здивовані тим, що дощ не тільки перестав падати, але й сонечко світило під час усієї місійної подорожі. Бо ж було видно, а потім і відомо стало, що у навколишніх селах в той час падав сильний дощ.

Повернувшись до Молитовного будинку, брати і сестри ділилися досвідами, які свідчили про одне: майже всі люди приймали запропонований матеріал, і дуже мало було тих, хто відмовився його взяти.

Благословенне служіння місійного конгресу було завершено подячними молитвами Господу за чудо, яке Він явив у погоді і про Його подальше керівництво у справі спасіння людей.

Марія Власюк

Рокитне

4 листопада в селі Рокитне, що на Рівненщині, відбувся місійний конгрес. Це вже не перший подібний захід у цій місцевості, проте учасники перетворили цей конгрес на справжнє свято. Взяти участь у розповсюдженні благої вістки у селі Рокитне з'їхали також представники сусідніх громад сіл Сівки, Березне, Берестя, та міста Сарни. Кожна громада і місійна група представила звіт місійної роботи за цей рік. Короткі змістовні звіти перекладалися задушевними піснями і віршами.

Наступна частина конгресу була підготовлена умілими руками щедрих господинь. Тому підкріплені фізично, усі учасники заходу розпочали основну, практичну місійну роботу.

І на останній частині конгресу місіонери ділилися досвідами, як привітно їх зустрічали селяни. І ті, хто вперше брав участь у подібному служінні, і ті, хто вже мав у ньому досвід, всі отримали велике натхнення від того, що несли людям Благу вістку.

Історія Мишівської громади

Громада села Мишів пройшла важкий шлях свого духовного встановлення, відчувши на собі виконання слів Христа: «Гнали мене, будуть гнати і вас» (Івана 15:20).

Перші адвентисти

У 1926 році в село Мишів почали приїжджати місіонери Євангельських християн баптистів, збираючи по домах людей, які цікавилися Євангелієм. До цієї групи людей прийшов також адвентистський книгоноша із Ковеля Йосип Демчина. Люди виявили зацікавленість питаннями правди. Про цю групу було повідомлено пастору Невядомському, який незабаром приїхав у Мишів. Він і став першим пастором і організатором громади.

В цей же самий час Гуліта Йосип із Мишева у молодому віці знайомиться в селі Сернички з адвентистською вісткою, приймаючи її від німецького євангеліста. Підтримали його віру Микола Ярута та Воронюк із села Зубільне, які уже у 1926 р. приймають хрещення. Віру, прийняту серцем, Йосип передає своєму товаришу Поліщуку Григорію, з яким у 1926 році вони приймають хрещення. Таким чином ці дві сім'ї закладають основу для майбутньої громади.

Далі ланцюг новонавернених розвивається по родинно-товариському принципові.

Біблійна істина спонукала простих селян покращити своє життя. Один з новонавернених, Йосип Чернецький, був неграмотний, але коли прийняв правду і придбав Біблію, то він почав здобувати освіту, оплачуючи по 5 грош за кожну нову літеру, якої його навчав вчитель. 5 грош – це були великі кошти для того часу (за вивчену абетку він заплатив кошти, які прирівнювались до ціни половини корови, 10 злотих коштувала корова).

Перші випробування

Громада зростала, але мала свої труднощі і переживання. Так, в

1930 році пастором Невядомським виключається з церкви брат, який почав проводити руйнівну роботу проти церкви, заявляючи, що зруйнує громаду.

В 1931р., згідно статистики, поданої в журналі «Слуга збору», громада нараховувала 15 чоловіків, а в 1932 році – 25 членів церкви.

Членами громади були люди різних національностей, серед них поляки і чехи, зокрема три чеські сім'ї: Хваловські, Лохман, Лейх, які проживали на території колонії Долинка, неподалік Іванич.

В тридцяті роки священник православної церкви в села подав судовий позов на пастора Невядомського. Слова, сказані пастором під час проповіді „пси лукаві, чародії“, були сприйняті священником як особиста образа і образа його церкви. Проходило слідство у Мишеві за участю майже всього села. Пастор Невядомський був виправданий. Хоча агресивність і нападки на церкву адвентистів стало причиною того, що багато з тих односельчан, що були приятелями церкви, стали боятися переходити в церкву АСД. Пастор Невядомський після цього випадку перестав приїжджати у Мишів, щоб не провокувати ворожого ставлення зі сторони православної церкви. Найчастіше громаду відвідував пастор Бартель.

Після цих подій громада в селі пережила велику кризу. Багато неутверджених членів Церкви залишили громаду. Відійшло приблизно 20 чоловік. У час кризи залишаються вірними лише три сім'ї.

Першим пресвітером, старшим збору був Григорій Поліщук. З початку 30-тих років до 1956 року пресвітером був Гуліта Йосип.

Часи воєнного лихоліття

У кінці 30-х років кількість членів громади зменшується. У 1939 році на свою історичну батьківщину виїжджають чехи. Свої труднощі приносить війна в 1941 році.

З 1940р. по 1947 р. за громаду відповідав Кирило Мокієвець, як обласний служитель по Волині

Повоєнні роки

Після війни, в 1946 році, громади Церкви АСД отримали можливість офіційної реєстрації. У зв'язку з тим, що у Володимирі-Волинському була мала кількість членів, тому ця невелика група була приєднана до Мишева.

Після війни село Мишів та місто Володимир-Волинський входили в перелік населених пунктів прикордонної зони. Знаходження і в'їзд сторонніх осіб на цю територію суворо контролювалось. Тому громаду Мишева не могли відвідувати служители Волинської області. З цієї причини пресвітерські і пасторські служіння взяв на себе Гуліта Йосип, який звершував і хрещення, і вінчання.

Приблизно в 50-му році церква прибудовує невелике приміщення до будинку, яке завершується в 1954 р., і громада заходить туди без посвячення. До кінця 2004 року церква в с. Мишів продовжувала проводити богослужіння в цьому приміщенні.

Після війни до 1956 р. за громаду відповідав Павлюк Олександр.

В 1956 у місті Нововолинську, вербуючись на роботу, поселився пастор Бурило Петро Лукич. Тепер у нього був безперешкодний доступ до громади. Він відповідав за громаду Мишева і групу у Володимирі-Волинському.

З 1959 року пресвітерське служіння у громаді звершував Романюк Михайло.

Роки атеїстичного терору

В 1959 р. було знято реєстрацію громади Мишева. Група членів АСД м. Володимира-Волинського почали проводити самостійні молитовні служіння у місті. По Волинській області реєстрація залишилась тільки в громаді с. Пожарки і с.Привітне. Для церкви настали темні роки атеїстичного терору. В підпільних умовах служителі продовжували звершувати богослужіння та церковні обряди. В цей час обласним служителем був Бурило Петро Лукич. Майже впродовж 20 років церква продовжувала існувати нелегально.

Членів церкви, які були найкращими робітниками на своїх місцях, звільняли з роботи. Міліція їздила по будинках віруючих, вивідуючи, чи не збираються там люди. Одного разу на урочисте богослужіння зібралося багато молоді та членів церкви. Але не довго тривало служіння. Група міліції та представників влади увірвалася в дім і почала розганяти збори, виривали Біблії. На присутніх було накладено штрафи в розмірі 50 рублів. Данилюка Антона забрали в Іваничі на опізнання як лідера.

60-ті роки були також важкими для молоді та дітей адвентистів. Їх намагалися перевиховувати в школі, висміювали, а також погрожували їм. Гуліта Вадим згадує, як дирекція школи попередила, що не допускає його до іспиту тому, що він не вірить в еволюцію. Господь по-своєму вирішив складне питання – у директора трапився смертельний сердечний напад і погрози на короткий час припинилися.

Та попри це церква розвивалася. В 1967 р. був організований струнний оркестр, який зі своїми виступами відвідав багато громад.

В 1969 році церква отримала неофіційний дозвіл на проведення своїх богослужінь.

В 1977 році церква урочисто відмічає 50-ліття громади у старому молитовному домі.

Пастор Плотніков, який був з 1979 по 1989 р. пастором у Володимирі-Волинському, інколи відвідував громаду Мишів.

Громада с.Мишів в 1979 р була об'єднана з громадою Іваничі, Риковичі, Нововолинськ і збиралася у м.Іваничі. Пастором цієї громади був Карпик Йосип Олексійович.

З 1971р. по 1979р. пресвітерське служіння звершує Романюк Володимир. В цей час церква проводить богослужіння в Іваничах.

Роки перебудови і релігійної свободи

Восени 1996 р. громада с. Мишів почала проводити самостійні служіння. Пастором був Ватаман Юрій Васильович, а його помічником-місіонером Михайловський Віталій Миронович, який пізніше відповідав за громаду.

В Будинку культури була проведена перша євангельська програма, по завершенні якої було хрещення. Продовжуючи роботу із зацікавленими істиною, Петро Ланг - помічник пастора Ватамана, у будинку культури проводив біблійні курси.

У перші роки перебудови і релігійної свободи в Україні у місіонерській роботі використовувалися різні методи. Зокрема, пастор Ватаман Юрій Васильович проводив урочисті служіння в молитовному будинку, куди члени церкви запрошували своїх друзів і сусідів, які пізніше ставали членами церкви.

Наступні роки пасторське слу-

жіння у Мишівській громаді звершували:

Вільховий Руслан Васильович (1998 - 1999 рр.);

Рубін Ігор Леонідович (1999 - 2000 рр.);

Коберник Олександр Петрович (2001 р.);

Новак Олексій Оверкович (2001 - 2003 рр.). В цей час громада гостро відчуває потребу у новому Молитовному будинку. По милості Божій та за Його керівництвом був придбаний житловий будинок, в якому почали реконструкцію;

Слупко Олександр Олексійович (2003 - 2004 рр.);

Мись Петро Павлович (2004 - 2009 рр.);

Петров Валерій Миколайович (2009 - 2012 рр.);

Ярчак Анатолій Євстахійович (2012 - 2016 рр.);

Волошин Олександр Васильович (з 2016 року).

У вересні 2005 р. був посвячений молитовний будинок. Будівництво звершувалося силами членів місцевої церкви, а також з допомогою членів церкви громад Привітне, В.-Волинського, Нововолинська.

У жовтні 2007 році церква села Мишів урочисто відсвяткувала 70-літній ювілей.

11 листопада 2017 року знову зібралися ті, кому молитовний будинок села Мишів у свій час був другим домом. Адже цього року минуло вже 80 літ з того часу, коли за сприяння пастора Невядомського і силою Святого Духа була утворена ця громада.

90 років Громада Мишів

Іван Андрейчін

Чудеса Божі в Торчині

Всі прогнози передвіщали дощ на неділю 3 вересня. Дощ — це добре, Боже благословіння. Та все добре тоді, коли воно в потрібній кількості, у відповідному місці та в потрібний час. Дощ в неділю 3 вересня — це катастрофа для унікального дитячого соціального заходу “Країна здоров’я” та музичного концерту, до яких готувалися за прогнозу гарної погоди.

Декілька слів про підготовку до даного заходу. З усіх сторін була видимою Божа участь і підтримка. Голова селищної ради Юрій Кревський посприяв у виділенні площі та парку для проведення заходу, також забезпечення електроенергією, перекриття проїзної частини дороги поліцією та спільний захід громади Церкви з “Комунгоспом” по прибиранню парку.

В свою чергу директор школи Ольга Горошко посприяла в представленні даного заходу у школі з 1-го по 6-і класи. Кожній дитині були роздані запрошення, а по селищу були розвішані афіші.

Команда з Володимира-Волинського та Нововолинська, яка мала провести “Країну здоров’я” була готова до виїзду на місце проведення. Зі слів пастора Романа Шуляка, деякі люди, які не мали їхати на програму, отримавши від Бога побудження і залишивши свої справи, поїхали підтримати Божу справу в смт Торчин. Це два уроки від Господа: 1) Жертовність заради Божої справи завжди винагороджується великими благословіннями; 2) Бог не залежний від конкретних людей, в Нього і каміння можуть заговорити, і в Нього є люди в різних місцях, які за честь для себе вважають підтримувати Божу справу, ради якої Він пролив Свою кров і віддав життя.

В суботу прогнози погоди показували на неділю дощ на цілий день. Вихід - тільки в Господі. Тому палкі молитви дітей Божих, які переживають за Божу справу полилися до Бога. Суть молитов була наступною: з усіх сторін при підготовці була Божа підтримка і посвячені Богові люди зробили з Божою допомогою все необхідне для цього. Та ось перешкода, а, можливо, випробування - дощ, який лив, як з відра, в неділю

вночі. Ми розуміли, що Бог почув молитви. Хіба Той, Хто створив нам вухо, не почує? Ми розуміли також, що для Бога, Який керує всесвітом та словом вгамовує бурі, немає жодних проблем зупинити дощ. Тому і благання були про те, щоб Бог не тільки зупинив дощ, але й дав хорошу погоду, дав сонечко. Біля 14:00 хмари над Торчином розійшлися та з’явилося сонце. За що велика подяка Богові, адже Він укріпив наші руки в Божій справі!

О 15:00, як і було заплановано, розпочалася дитяча програма “Країна здоров’я”. Прийшло на дану програму близько 200 дітей та їх батьки, які були надзвичайно задоволені цим заходом. Дехто з батьків підходив і дякував за організацію “Країни здоров’я”. Дітки запитували, чи в наступному році знову буде проходити така чудова програма.

О 18.00 на зміну дитячій програмі на площу приїхала автоколона з Локач, яка була приурочена святкуванню 500-річчя Реформації. На площі прославив Господа зведений оркестр з громади м. Горохів та с. Привітне, співав хор, було виконане соло від Каріни Карпук.

О 19.00 гості з громад Горохова, Привітного, Локач, Іваничі, Нововолинська, Володимира-Волинського розділили прекрасну вечерю, яку з любов’ю приготували сестри з Торчина. Люди мали гарне спілкування і задоволення після виконання Божої справи. Та як тільки роз’їхалися, полив знову дощ, як з відра. Хвала та подяка Богові за пережитий спільний досвід та щира вдячність усім тим, хто прийняв в даному заході активну участь.

Дехто з мешканців містечка виявив бажання відвідати служіння в Домі молитви у Торчині, і ми запросили їх на свято жнив. Тому будемо продовжувати молитися до Бога чудес, який може змінити не тільки погоду, але й людські серця для щастя, спасіння й добробуту. Підтримайте нас в молитвах за цих людей.

Віктор Власюк

Унікальний досвід на Сході

Цікавою виявився досвід проведення польової школи на території Східної конференції.

7 євангельських програм знайшли відгук у місцевих жителів даного регіону. Відвідувачами програм "Надія є для кожного" та "Мюслі" на старті стали 480 осіб, а пізніше постійними відвідувачами були - понад 500. Пастори з різних регіонів України мали можливість взяти участь у даному проєкті. Представниками Західної конференції було троє служителів: Микола Рябенко, Геннадій Савчук, Віктор Власюк. Одна справа спостерігати за подіями на Сході з екранів телевізора, і зовсім інша - бачити пережитки війни на власні очі. Не даремно кажуть: як тривога, так і до Бога. Навряд чи приміщення, де відбувалися програми, були б переповнені людьми, якби довкола все було спокійно.

Люди шукають безпеки, порятунку, уваги в час тривоги. Для багатьох людей дана програма стала оазисом, де вони відчували прийняття, розуміння і радість. Кожного дня вони чекали того часу, коли могли насолодитися вивченням Слова Божого та порад щодо здоров'я, та простого християнського спілкування. Богато хто вирішив докорінно змінити своє життя, прийнявши водне хрещення. 30 осіб не побоялися сказати «Так» Ісусу Христу, як особистому Спасителю. Дивлячись на проблеми і соціальний стан людей, що проживають на Сході, усвідомлюєш, наскільки ті, хто не зазнав лиха війни, є щасливими людьми. Наші дрібні побутові проблеми відходять на задній план, коли бачиш ту біль і несправедливість, яку пережили інші.

Книга, на яку чекали

Досвіди літературних євангелістів

Вранці я просила Господа, щоб Він приготував людей, до яких мене поведе. Зайшовши в один із дворів, я побачила дідуса, який йшов назустріч. Коли я дістала із сумки книгу «Христос – надія світу» і запропонувала йому, дідусь взявши її, із вдячністю став цілувати мені руки. Я зрозуміла, що він подумав, що ці книги безкоштовні. Коли я, пояснивши, назвала ціну, дідусь не став жалітися на низьку пенсію, якої не вистачає на медикаменти, продукти і комуналку (як звичайно жаліються пенсіонери). Із якоюсь особливою іскоркою в очах він пішов по гроші, і купив цю книгу. По очам і реакції цієї людини я зрозуміла, що Господь його приготував. Поспілкувавшись з ним ще декілька хвилин, я пішла. Дорогою до наступного дому я дякувала Господу за Його відповідь на мою молитву.

Олена Скибан

Зайшовши в магазин, я представився і попросив дозволу у продавця розкласти та показати книги. Вона дала згоду. Доки не підходили покупці, я міг розповідати про книги. В магазині в цей час також

знаходились люди. Продавець придбала для себе декілька книг. Незабаром підходить інша людина і купує дитячу Біблію.

В цей час інша жінка розмовляла по телефону. Я вірю, що Сам Господь її привів в цей магазин, адже підійшла й вона, щоб подивитись на літературу. Її погляд зупинився на п'яти книгах «Конфлікту віків», і вона попросила підрахувати, скільки коштує ця серія. А ще вона поцікавилася, чи справді книга «Христос надія світу» входить до цієї серії, адже дуже хотіла мати саме її. Я її запевнив в цьому. Тоді вона придбала її. Зізналась, що дуже любить читати подібні книги.

Жінка, яка була поруч, сказала: «Читайте, будете тепер і нас в нашому селі навчати». Я зрозумів з цих слів, що особа, яка придбала книги, є вчителькою. Дякував Богові, що вона придбала цю літературу для себе і, ймовірно, для просвіти інших людей у селі. Господь дав мені бути в потрібному місці і в потрібний час. Коли ми просимо, щоб Бог використав нас у Своєму служінні, Він у Своему Провидінні зробить це.

Микола Терещук

Остання сторінка

Дивовижне у світі рослин

Світ навколо нас наповнений чудесами. Гігантські і зовсім крихітні рослини, неймовірної форми і забарвлення квіти, дерева, що можуть переміщатися - у всьому видно майстерну руку вигадливого Художника. Та навіть якщо уважно придивитися до життя простої травинки у нас під ногами, можна побачити багато чудес, якщо тільки ми не розучилися їх помічати.

Десмодіум, що обертається, називають танцюючою квіткою. Ця рослина вражає не своїм зовнішнім виглядом, а вмінням танцювати. Десмодіум - це чагарник, який росте в тропічній Азії і досягає 1,2 метра у висоту. Листя його довгастої форми, причому верхні набагато більші за бічні. Вночі рослина засинає, і рух листя припиняється, але зі сходом сонця вона знову починає танцювати, радіючи життю.

Вельвічія дивовижна. Вчені не можуть розгадати загадку цієї рослини, що це: дерево, кущ, трава? З її пенькоподібного стебла розвивається всього пара довгих листків, проте виглядає вона досить пишною рослиною. Хоч кінці листків відсихають, та від стовбура вони постійно ростуть. Таким чином рослина може жити, за твердженням вчених, до 2000 років. Хоча живе вельвічія в надзвичайно екстремальних для рослин умовах - у найпосушливішій пустелі Західної Африки. Вологу отримує, вбираючи її особливими отворами на листках із туманів.

Фікус бенгальський. Ні, це не ліс, а всього-на-всього одне дерево. Цій рослині Творець дав унікальну здатність утворювати „повітряні“ корені, які розвиваються із гілок. Відростаючи, пагони досягають землі і вкорінюються, утворюючи нові колонистовбури. Таким чином це дивовижне дерево може розростатися на декілька гектарів.

Виявляється, дитяча мрія про цукеркове дерево не казка, а реальність. В Японії, Китаї та Кореї росте дерево говенія солодка, плоди якого з вигляду і за смаком нагадують карамельки. Такі „цукерки“ можна вживати свіжими, а також сушити про запас. До того ж вони дуже корисні.

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідectво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Руслан Бабій babiy-rus@ukr.net

Редакційна колегія: Валентин Шевчук, Віталій Шевчук, Михайло Матвійчук, Руслан Бабій

Редактор, коректор, компютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А.

Наклад 600 примірників